

Karl May:

Zaklad v Srebrnem jezeru.

(Dalje.)

»Strela —!« je krel. »Če bo kričal, nam res še privabi lopove na vrat —. Brž!«

Se več se jih je vrglo na njega, pa stari je bil drvar in močen človek, trampci pa niso bili nič kaj junaški ljudje. Nekaj jih je odletelo po trati.

»Proč!« se je zadržal cornel. »Sam bom opravil z njim!«

Prijel je puško za cev in zamahnil.

V tistem trenutku se je izluščila iz goščave orjaška senca, silen udar je priletel cornelu po glavi, zavalil se je po tleh ko mrtev.

Kaj se je zgodilo —?

Štirje jezdeci so prišli malo pred mrakom po sledi trampov ob Black bear riverju navzgor, Old Firehand, Črni Tom, teta Droll in njegov mladi spremljevalec. Sled je šla po gozdu, dobro je bila vidna, težko pa je bilo določiti, koliko je stara. Šele ko so prispeli na ozko jaso, je Old Firehand razjahal in si sled natančno ogledal. Po pohojenih bilkah se dá starost sledi laže oceniti ko v mahovju.

Prebral je sled, se vzravnaval in povedal:

»Za dobro miljo približno so lopovi pred nami, sled je pol ure stara, sodim.

Hitreje bomo jezdili.«

»Zakaj?« je menil Tom.

»Mračni se, v temi sledov ni več videti in zato tudi tabora ne bomo našli. Še pred nočjo pa moramo priti tako blizu, da jih najdemo tudi brez sledov in po temi, če treba.«

»Ali ne bo prenevarno —? Ne vemo, kje je tabor, in v temi utegnemo stopiti kar sredi med nje —.« Old Firehand se je nasmehnil.

»Takó neprevidni pa ne bomo! Dober westman bo tabor navohal, pa če ga tudi ne vidi. Konje imajo, kakor kaže sled, in konje bomo navohali že od daleč. Kurijo si najbrž. Tudi dim bomo navohali. Ne bojte se, ne bo se zgodilo, da bi stopili sredi med nje!«

Hiteti pa bo treba, ker smo najbrž že blizu rafterjev, kakor sklepam iz različnih znakov. Pa tudi trampci so blizu njih, utegnili bi jih ponoči napasti, kar se ne sme zgoditi.

Kaj pravite, teta Droll?«

»Čisto mojega mnenja ste, sir! Če pohitim, jih dobimo prej, če jezdimo počasi, pa pozneje. Torej, gospoda, jezdimo v skok, da se bodo kar drevesa majala!«

Gozd je bil redek na tistem mestu, naglo so lahko jezdili. Pa tudi trampci so pohiteli in jezdili do trde teme. Da se je držal Old Firehand bolj na levo, bliže reke, bi bil še pred nočjo našel sled Velikega in Malega medveda, ki sta jezdila malo pred njimi.

Zmračilo se je in sledi skoraj ni bilo več videti. Old Firehand je spet razjahal in jo preiskal, kolikor se je dalo.

»Pol milje smo pridobili,« je poročal. »Pa tudi trampci so pohiteli —. Vkljub temu moramo vsaj poskusiti, da jim pridemo blizu.

Razjahajmo! Pretemno je, peš pojdemo.«

Žal pa se je kmalu stemnilo in sledov vobče ni bilo več videti. Obstali so.

»Kaj pa sedaj?« je vprašal Tom. »Kar tule bomo počakali na dan —.«

»Ne!« je ugovarjal Droll. »Prej ne dam miru, da jih najdemo.«

»Slišali nas bodo!«

»Tiho bomo hodili. Mene ne bodo slišali in tudi dobili me ne bodo! Ali ne mislite takó tudi vi, gospod Firehand?«

»Seveda! Le da ne bomo več hodili v smeri sledov, krenili bomo na levo, k reki, jih dobili med sebe in reko ter videli njihov ogenj, sami pa nas ne bodo opazili.«

»In če ne kurijo —?«

»Saj vam je povedal Old Firehand, da jih bomo navohali!« je dejal Droll. »V gozdu konja prej navohate ko na odprtem svetu. In moj nos me še nikdar ni prevaril.

Le pojdimo dalje, pa bolj na levo!«

V nizu so stopali, Old Firehand naprej, drugi za njim, ter vlekli konje za povodce.

Reka je na tistem mestu krenila v ovinek na levo in ker so stopali v ravni črti, so se vse bolj oddaljevali od nje. Da bi je ne izgubili, so se spet obrnili na desno.

Po nekaj korakih pa je Old Firehand obstal in vohal po zraku. Tudi Droll, ki je stopal za njim, je vihal nos.

»Kurijo —!«

»Dim —!« je pritrdil Droll. »Od tamle prihaja, tja moramo kreniti! Ampak paziti bo treba, zdi se mi, da se sveti med drevjem —. Blizu smo! Tamle nekje kurijo!«

Stopil je pa obstal po pribit. Njegovo ostro, vajeno uho je ujelo lahne, bližajoče se korake. Tudi Old Firehand jih je slišal in obenem tudi sopihajoče dihanje človeka, ki je naglo stopal. Izpustil je povodec in stopil nekaj korakov v gozd. Uho mu je povedalo, kod bodo prišli koraki mimo.

Res se je izvila trdo pred njim iz teme postava.

Skočil je in zgrabil z obema rokama za vrat.

»Stoj —!« je rekel polglasno. »Kdo si?«

»Ne vem, — nekdo!« je odgovoril neznanec in se izvijal.

Govoril je v jeziku rodu Tonkawa. Kar je bilo čisto umljivo.

Tudi najpogumnejši človek se bo prestrašil, če ga ponoči v temnem gozdu nenadoma zgrabi dvoje krepkih rok za vrat. V takem iznenadenju in strahu govori človek nehoté v materinskem jeziku.

Začuden je poslušal Old Firehand.

»Jezik rodu Tonkawa —! Si Tonkawa —? Veliki in Mali medved sta odšla pred nami za trampci —. Si mar —?«

Pa tudi neznanec se je čudil.

»Old Firehand —! In jaz sem Veliki medved —. Jako dobro, zelo dobro!«

Seveda ga je Old Firehand takoj izpustil.

»Veliki medved —! Kak srečen slučaj —!«

»Je še več ljudi pri mojem belem bratu?«

»Trije še, ki jih dobro poznaš.

Kaj pa stikaš tod okoli? Trampci so blizu! Pazil!«

»Vem! Videl sem jih. Prijeli so starega Blenterja, najbrž ga bodo ubili. Hitel sem k rafterjem po pomoč, pa si me prijel.«

»Blenterja —? Kdo je Blenter?«

»Rafter.«

»Rafterja mislijo ubiti —? Koj mu moramo pohiteti na pomoč!«

Kje pa so?«

»Tamle, kjer se sveti med drevjem.«

»In kje so rafterji?«

»Četrť ure od tod više na reki.«

»Ali je cornel pri trampih?«

»Da.«

»Kje stojijo njihovi konji?«

»Če greš odtod v njihov tabor, stojijo konji na desni.«

»In kje je Mali medved?«

»Pri rafterjih.«

»Takó —? Si jih našel? Si že bil pri njih?«

»Govoril sem z njimi. Cornel in še eden trampov sta zalezovala kočó rafterjev, cornel je ušel, drugega pa sem zabodel. Z Blenterjem sta šla prisluškovať v tabor trampov, Blenterja so opazili, nepreviden je bil, predaleč si je upal, planili so po njem, sam pa sem zbežal, ker sem bil preslab, da bi mu pomagal — dvajset jih je — ter hitel h kočó po pomoč.

Kaka sreča, da sem naletel na vas —! Rešili bomo Blenterja.«

(Dalje sledi.)

Ročna granata v avtobusu.

Junaštvo ter hladnokrvje je dokazala neka ženska v skrajno vzhodnem azijskem mestu Vladivostok, ko je rešila istočasno svoj dežni plašč in mnogim življenja. Leta 1929 je izbruhnila v Vladivostoku prometna stavka. Ta položaj so izrabljali tolovaji, da so ropali kar pri belem dnevu. Nekega dne med stavko so vrgli obcestni roparji ročno granato v poln avtobus. Komaj so zapazili potniki veliko nevarnost, je nastala nepopisna zmeda, ker je skušal vsak doseči izhod. Le malokateri potnik bi si bil otel življenje, da ni posegla v občo zmešnjavo zgoraj omenjena ženska. Ubila je špo ter skočila na klop, da bi se rešila s skokom skozi okno. Prvotni načrt pobega je naenkrat predrugačila. Skočila je s klopi, pobrala na tleh ležečo granato in jo vrgla na cesto. Koj nato je bomba eksplodirala, ubila enega tolovaja, več pa, ki so čakali na plen po eksploziji v avtobusu, nevarno ranila. Rešiteljica je pozneje razlagala, da si je premislila pobeg skozi okno radi tega, ker bi si bila sigurno pri skoku skozi okno raztrgala plašč in tega ji je bilo žal.

Milo iz lesa.

Na Češkoslovaškem so v zadnjem času delali poskuse z odpadki pri fabricaciji celuloze in so iz njih pridobili olje, ki je zavoljo svoje čistote posebno primereno za izdelavo mila. Pri istem procesu so pridobili tudi smole, ki se dajo uporabiti v papirni industriji za lepjenje papirja, in snov, ki se da uporabiti za tiskarsko barvo.

Katoliška bazilika brez križa na zvoniku.

V luki francoskega mesta Marseille, kjer je bil umorjen naš vladar Aleksander, stoji znamenita katoliška bazilika, koje stolpa ne krasí običajni sv. križ, ampak 20 m visok Marijin kip kot zaščitnik mornarjev.